

2n Premi

Títol: **“El niuet de veritat”**

Autor/a: **Anna Buira Mir**

EL NIUET DE VERITAT

Si una parella de mixons instal·lats en un poblet de quatre carrers mal comptats no hagués decidit canviar de direcció el seu vol i construir un altre niu, no sé què seria de mi —ja sabeu, allò de l'efecte papallona.

Des de fa no massa, si mirava en perspectiva el camí recorregut fins ara —allò que podríem anomenar línia de la vida— tenia la certesa que, dividint aquest camí en etapes, la més feliç era la infància per tots els ingredients que en formen part: la innocència, que tot sigui més fàcil, que la por sigui «una p i una o» i no saber què és això de les responsabilitats. Sempre he pecat d'aferrar-me i recaragolar-me en el passat, precisament per això, perquè era un mixonet que encara no sabia que la vida era agitada i desconeixia això d'haver de prendre decisions a cremadent o què és tenir el cor dividit —allò d'estar entre l'espasa i la paret. Després d'un aterratge d'emergència i una reconciliació amb el que aporta significat a la vida —allò de les petites coses, els plaers de la vida, els riures per sota el nas i les petiteses del dia a dia— he canviat d'opinió.

Quan era un mixonet sense maldecaps estimava el meu niu i el meu caliu perquè era l'únic que coneixia, el que m'havia tocat. Quan vaig descobrir què eren això de les decisions que han de prendre «els grans» i que el camí també podia ser costerut, un reguitzell de motius van ser la conseqüència d'intentar aixecar el vol amb unes ales força prematures i malferides per poder fer-ho.

Aixecar el vol no és fàcil. Com tampoc va ser-ho aprendre a anar amb bicicleta sense rodetes; el recorregut pot ser molt delerós, però el tràngol de combatre l'equilibri i la força de la gravetat, pot no ser-ho tant. I, malgrat que ens repeteixin la teoria mil vegades i ens la sapiguem fil per

randa, la pràctica acostuma a ser més feixuga perquè només podem assumir-la naltres mateixes i pot convertir-se en una lluita interna difícil.

Les ales al vol, niuet novell que espanta, però atrapa —com això de les coses prohibides i de moral dubtosa. Llibertat i confiança acompanyades del sentiment de no-dependència i el descobriment de tot allò que et fa bé i el que potser no te'n fa tant i pot malmetre les teues ales o interrompre el teu vol.

Començar a construir un altre niuet lluny del meu m'ha permès descobrir que de nius n'hi ha de molts tipus, que la vida és de qui la viu de la manera que decideix fer-ho i que marxar és més fàcil que fugir perquè t'estan prenent el niu, però, malgrat això, quan decideixes fer-ho tens la certesa que si tornes és perquè realment vols, perquè realment descobreixes què és enyorar-lo i sentir que és teu de veritat, encara que amb el transcurs del temps el niu vagi canviant i sigui difícil assumir-ho. Per tot això, reconec que no he deixat de ser el mixonet petit que estimava el seu niu i el seu entorn perquè era l'únic que coneixia, però he descobert que no l'estimo perquè és l'únic que conec sinó perquè sé què és trobar-lo a faltar i sentir que no en tenia cap —allò de «val la pena de passar les enyorances de la separació per assaborir al capdavant aquest glop brutal de retrobament» que deia Carles Soldevila.

He deixat de ser un mixonet petit perquè m'he fet gran i he descobert tot això que desconeixes quan no saps què són les mentides. Després de tot, m'atreuria a dir que la infància no va ser l'etapa més feliç de la meua vida sinó que va ser la més planera i calmosa. Ara el vol no deixa de ser agitat dins d'una falsa sensació de calma aparent que intento gestionar com bonament puc. Però després de descobrir què és que et tallin les ales al vol i te les malfereixin, he après a fer fora del niu tot mixó que el

desestabilitza i a salvaguardar els que el nodreixen de caliu, sense deixar de picar-li l'ullet al mixonet innocent que, poc o molt, continuaré sent.

Segons el Diccionari de la llengua catalana de l'Institut d'Estudis Catalans, un *niu* és una construcció que els mixons fan amb brins, molsa, plomissol i altres materials per pondre-hi els ous, covar-los i criar els petits. He aprofitat aquesta definició per fer una espècie de metàfora casolana per explicar que aquesta és la meua manera d'entendre els llocs que per a mi són casa, els meus niuets —plens de caliu, si m'ho permeteu, perquè què és casa sense caliu?

Hi ha un ventall molt ampli de nius que anem «tastant», podríem dir, al llarg del nostre vol, motivats per un reguitzell de tancaments d'etapes amb les seves consegüents obertures de capítol, motivades per una sèrie de situacions que poden ser més o menys desitjades, més o menys forçoses —ja sabeu allò de qui no en fa no en conta a la vida. Durant el vol trobem niuets que fan respecte, que fan bé i que fan mal, que són compartits i que són novells, però Bell-lloc d'Urgell sempre serà casa, el primer niuet, ni millor ni pitjor, el de veritat. I, pot ser que el meu niuet de veritat no sigui el dels mixonets que, segurament, covaré d'aquí uns quants anys. Ni tampoc sé si serà el lloc on decideixi sembrar la llavor d'un futur que anirà germinant sota terra, però sempre serà el lloc on m'he i m'han vist créixer, d'on provenen algunes de les meues arrels, d'on vinc i des d'on he après a aixecar el vol.